

34ste zondag door jaar A

Christus Koning

Mt. 25, 31-46

De gelijkenis van het Laatste Oordeel ziet de Mensenzoon op zijn koninklijke troon, vergezeld van alle engelen, en Hij rijst uit boven alle naties van de wereld. De gezegende mensen en de vervloekte mensen worden van elkaar gescheiden volgens één principe. Dat principe is de zorg voor anderen. Daarom staat er geschreven: “Ontvangt het Rijk dat voor u gereed is vanaf de grondvesting der wereld. Want Ik had honger en gij hebt Mij te eten gegeven, Ik had dorst en gij hebt Mij te drinken gegeven, Ik was vreemdeling en gij hebt Mij opgenomen. Ik was naakt en gij hebt Mij gekleed, Ik was ziek en gij hebt Mij bezocht, Ik was in de gevangenis en gij hebt Mij bezocht.” Dit wordt tot viermaal toe gezegd in één gelijkenis. Dat het viermaal wordt herhaald, betekent dat het erg belangrijk is. We hebben deze woorden waarschijnlijk veel vaker gehoord en daarom klinken ze ons heel gewoon in de oren, maar ze zijn niet gewoon. Het zijn de meest revolutionaire beweringen over het menselijk wezen die ooit zijn gedaan. In alle manieren waarop God zich openbaart, is er één thema dat terugkeert en altijd blijft, namelijk: de waardigheid en de waarde van elke menselijke persoon.

En ergens zit dat ook in de menselijke natuur ingebakken. Immers, de oude Babylonische wetten bevalen, vele eeuwen voor Christus al, dat je aan andere mensen je goede wil moest laten zien. De machtige Egyptenaren zeiden al dat je niemand angst mocht aanjagen. Boeddha zei dat hij verlichting bereikte door barmhartig te zijn voor anderen. Het oude Joodse geloof zei het al in het boek Tobit, in het Oude Testament: “wat je niet wilt dat een ander aan jou doet, doe dat ook niet aan een ander.” Het Jodendom openbaarde ook de bron van die waarheid: “Man en vrouw schiep God hen, naar zijn eigen beeld schiep Hij hen.” En dan gebeurt een grootse openbaring van het christendom: God wordt mens om ons te redden. Daarom is het heel slim dat het verhaal van het Laatste Oordeel wordt verteld, net voor Jezus’ lijden en dood. Het is heel bijzonder dat de zwakste mens in verband gebracht wordt met de Heer van de geschiedenis en van het heelal.

Net voor onze eigen tijd verdwenen er hele volkeren in Noord- en Zuid-Amerika, omdat die mensen geofferd werden aan de afgoden van geld en goud. Er werden koloniën gemaakt om mensen te knechten. Joden werden verbannen of onder dwang bekeerd, lang voordat Hitler en zijn trawanten probeerden hen uit te roeien. “Heilige” oorlogen werden begonnen in de naam van God. Kinderen van elke kleur en ieder volk zijn ooit bij de geboorte tot slaaf gemaakt of gedood. Het is een sombere geschiedenis. Maar de Heer van de geschiedenis en het heelal spreekt duidelijk zijn woord: “Al wat jij gedaan hebt voor de minste van mijn broeders en zusters, hebt jij voor Mij gedaan.” Net als trouwens de hele Bijbel, is de gelijkenis van de eindtijd een oordeel over de wereld. In alle

menselijke chaos en rotzooi, halen we het Lichaam van Christus uit elkaar. De hongerende mensen, de ongewenste ouderen, de terminaal zieke mensen, de mensen die tot vijand gemaakt worden, zijn allemaal de minste mensen van de Heer van het heelal; ze zijn de Heer zelf en als we ze laten hongeren, laten we God hongeren; als we de doodstraf willen uitvoeren, kruisigen we God zelf opnieuw; als we de vijand willen uitroeien, roeien we God uit die ons oproept zelfs onze vijanden lief te hebben. We roepen dan het oordeel van God over ons af. Dit oordeel van God geeft ons ook een moreel gebod. In de ogen van wie Christus volgt, zijn de lichamen van gewonde en vermoorde mensen, de lichamen van Christus. Het doden van mensen is dus **altijd** heiligschennis. Alle oorlogen zijn onheilig. Elke “keuze” om een mens te doden is een goddeloze daad.

De Bijbel geeft ons niet alleen een morele uitdaging en brengt niet alleen maar een oordeel over de wereld. Het is ook niet alleen maar een politiek program of een gids voor sociale actie, en ook niet zomaar een zelfhulpboek. Het is het verhaal over de Verlossing, de Bevrijding van alle kwaad, ook al kunnen we dat niet tot in detail beschrijven. Het blijft ook een mysterie.

Immers, aan het einde van de geschiedenis spreekt Jezus Christus die zelf God is en tot mens is gemaakt: “Wat je ook doet met de minste van mijn broeders en zusters, doe je met Mij.” Die woorden zijn een revolutionaire uitdaging, maar tegelijk ook de woorden die ons redden.

Het wordt eigenlijk een keer tijd dat we in de kerkelijke en parochiële vernieuwing die we nastreven, de echtheid van de Bijbel opnemen, de waarheid van Gods Woord. Wat gebeurt er dan als we Gods Woord in ons denken, bidden en schrijven aanvaarden alsof het écht iets betekent? Wat gebeurt er als het Woord van God echt waar is op alle niveaus van het leven? Het is waarheid voor alle landen, voor ieder politieke of economie – maar ook waarheid en geldend in alle relaties die mensen persoonlijk met elkaar hebben – maar ook waarheid voor alles wat er leeft in ons mensenhart – en het is de waarheid van hoe God leeft in ons. Hoe kan God ons hart binnenkomen?

Als u en ik met heel ons verstand en geheel onze wil de belofte van Gods Woord aanvaarden, zullen we mogelijk de verheven woorden van Paulus helemaal begrijpen: “Christus moet koning zijn, totdat God alle vijanden onder zijn voeten heeft gelegd. En de laatste vijand die vernietigd wordt, is de dood.” Ja, dan zal God alles in allen zijn. En misschien moeten we tot die tijd afleren te denken dat alles wel mee zal vallen. Want dat ondermijnt ons geloof in Christus, Koning.

Norbert Schallenberg, pastor